

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Джеймс Гедлі Чейз

СТЕРВ'ЯТНИК — ПТАХ ТЕРПЛЯЧИЙ

 БОГДАН

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
Tha Vulture is a Patient Bird

Tha Vulture is a Patient Bird © Hervey Raymond, 1969

*У нетрях Південної Африки зачався
ексцентричний колекціонер Макс Каленберг,
що зібрав у себе найвизначніші художні скарби
світу. Усі підступи до маєтку охороняються
жорстокими зулусами. Команда професіоналів
вирушає у нетрі Драконових гір, аби викрасти
з неприступного музею знаменитий перстень
Чезаре Борджіа, який може бути смертельною
зброєю. Та викрадачі не знають, що їх зраджено,
а божевільний мільйонер уже розпочав власну
гру, де на кону — їхні життя...*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20

Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com

м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Феннел прокинувся миттєво: його розбудив вроджений інстинкт — нюх на небезпеку. Чоловік відірвав голову від подушки та прислухався. Його огортала абсолютна темрява — хоч в око стрель. Лише тихий плюскіт води об бік пришвартованого судна порушував тишу. Поруч мирно сопіла Мімі. Спокійно й ритмічно поскрипувала баржа, гойдаючись на хвилях повноводної ріки. Верхню палубу монотонно заливав дощ. Усі ці звуки присипляли. «Чого ж я так раптово прокинувся?» — запитав він сам себе.

Упродовж останнього місяця Феннел жив під постійним страхом смерті, тому всі його почуття лише загострилися. Він знав: небезпека близько. Здавалося, що її можна навіть унюхати.

Чоловік мовчки простягнув руку під ліжко й стиснув пальцями руків'я поліцейського кийка. До одного з його кінців було припасовано шматок велосипедного ланцюга, який перетворював палицю на страшну, смертоносну зброю.

Тихенько, щоб не розбудити жінки, яка спала поряд, Феннел відгорнув ковдру з простирадлом і вислизнув із ліжка.

Він завжди дуже охайно складав свій одяг на стільці біля ліжка — і байдуже, де ночував. Коли ти постійно боїшся смерті, то життєво необхідно вміти швидко знаходити одяг і вбиратись у темряві.

Одягнувши штани, Феннел почав натягати черевики з гумовою подошвою. Жінка в ліжку тихенько зітхнула

й перевернулася на інший бік. Стискаючи у правиці кийок, Феннел мовчки підійшов до дверей. Він ретельно вивчив планування баржі, тому темрява йому не заважала. Чоловік намацав добре змащений засув і відімкнув його, а тоді повернув дверну ручку. Прочинивши двері на кілька дюймів, визирнув у дощ та пільму. Хлюпання води об борт баржі й гучний шум дощу приглушували інші звуки, проте вони не могли надурити Феннела. У мороці чайлася небезпека — ще й така, від якої волосся ставало дибки.

З усією обережністю Феннел ще трохи прочинив двері та зміг розгледіти тьмяні обриси палуби у світлі ліхтарів із набережної. Ліворуч мерехтіло сяйво лондонського Вест-енду*. Чоловік знову прислухався, та нічого тривожного не почув. Але небезпека чатувала... Феннел був певен у цьому. Він присів, а тоді розпластався й ковзнув на холодну, мокру палубу. Дощ періщив по його голих дужих плечах. Чоловік подався вперед, а його рот викривився у хижому вищирі.

За п'ятдесят метрів від пришвартованої баржі маячів весловий човен, який плыв просто до Феннела. У тому човні сиділо четверо кремезних чоловіків — обриси їхніх голів і плечей вирізнялися на тлі далеких вогнів. Один із гребців веслом спрямовував човен до баржі: його рухи були тихими й обачними.

Феннел ковзнув далі на палубу, ще міцніше стискаючи руків'я кийка, — і продовжував вичікувати.

Назвати Феннела сміливим було б помилкою, як і хибно вважати хоробрим леопарда. Той утікатиме, доки матиме змогу, але, загнаний у кут, він стане найнебезпечнішою і найлютішою з усіх почвар, що водяться у джунглях. Феннел був схожим на леопарда: доки йому лишався хоча б один шлях для відступу, він утікав, але, вскочивши

* Вест-енд — західна аристократична частина Лондона, в якій зосереджено ділове та культурне життя.

у пастку, він немов обертався на холоднокровну тварину, зосереджену тільки на самозбереженні, — й байдуже, до яких засобів доведеться вдатися.

Феннел знав, що рано чи пізно вони знайдуть його. І ось вони тут — мовчки підпливають до нього. Невпинне наближення човна позбавило втікача всього, крім гарячого бажання захиститися. Він втратив страх тієї миті, коли напевне дізнався, що Мороні підписав йому смертний вирок.

Чоловік вдивлявся у човен, який підпливав усе ближче. Переслідувачі знали, що Феннел небезпечний, тому бездумно ризикувати не наважувались. Усі четверо хотіли піднятися на борт, хутко заскочити в спальню й задушити його, добряче перед тим розпанахавши тіло ножами.

Феннел чекав, відчуваючи холодний дотик дощу до голих плечей. Стерновий занурив лопать у воду та легенько гребнув. Хитнувшись, човен іще швидше поплив по відкритій всім вітрам водній гладіні.

Утікач залишався невидимим у тіні. Феннел гадав, що він обрав дуже зручну позицію. Вороги, найімовірніше, піднімуться на баржу десь за чотири метри від місця, де він лежить.

Гребець обережно вставив у кочет весло, ніби воно було зроблене з цукрової вати, і поклав його вздовж трьох лавок човна. Тепер він міг посунути судно впритул до борту.

Чоловік, котрий сидів на передній лавці, підвівся й нахилився вперед. Він підтягнув човен до баржі й, стрибнувши як справжній спортсмен, видряпався на палубу. Розвернувшись, він упіймав за руку товариша, що стрибав за ним. Доки один переслідувач допомагав іншому видертися на борт, Феннел зробив свій хід.

Він вигулькнув із темряви, перетнув слизьку палубу й замахнувся ціпком.

Ланцюг ударив одного з чоловіків в обличчя. Той дико верескнув і заточився, а тоді сторчголов полетів у воду.

Другий переслідувач хутко зреагував: розвернувся і, наставивши ніж, приготувався дати Феннелу відсіч. Однак ланцюг уже обвив шию горлоріза, обдираючи шкіру й відкидаючи нападника назад. Той спробував за щось ухопитись, але марно, тож він горілиць гепнувся у воду.

Феннел чкурнув у тінь, а на його обличчі зазміїлася жорстока посмішка. Він знав: двоє інших переслідувачів не бачили його, бо світло було в них за спинами.

На якусь мить запанувало збентеження. Оговтавшись, стерновий схопив весло і взявся гарячково гребти від баржі. Інший пасажир намагався позатягувати товаришів з води у човен.

Феннел лежав і спостерігав, різко видихаючи повітря крізь розширені ніздрі. Його серце нестримно гупало.

Щойно обох поранених зтягли на борт, гребець вставив у кочет і друге весло та щодуху поплив геть від баржі. Феннел не рухався. Якби вони помітили його, то наважилися б вистрелити. Тож він чекав, трясучись од холоду, аж поки човен не зник у пільмі, і лиш тоді звівся на ноги.

Перехилившись через борт баржі, Феннел змив кров із ланцюга, відчуваючи, як крижаний дощ стікає по штанах. Нападники можуть повернутися знову, і тоді в нього вже не буде шансів: заскочити ворогів зненацька більше не вдасться.

Феннел струсив краплинки дощу з повік. Пора забиратись, і то якнайхутчіше.

Спустившись вісьмома сходинками у велику вітальню, він пройшов до спальні й увімкнув світло.

Жінка сіла на ліжку.

— Що відбувається, Лью?

Він навіть не глянув на неї. Скинув промоклі штани й голяка зайшов до маленької ванної. Господи! Як же він

змерз! Феннел відкрив кран із гарячою водою та хвильку зачекав, а тоді ступив під цілющі теплі струмені.

Мімі зайшла до ванної та поглянула на нього набряклими від сну очима. Її довге чорне волосся скуйовдилось, а великі груди ледь не випинали із нічної сорочки.

— Лью! Що відбувається?

Феннел знову проігнорував її запитання. Кремезний і невисокий, він просто стояв під гарячими струменями, доки вода змочувала густе волосся на грудях, животі й у паху.

— Лью!

Відмахнувшись од неї, він вимкнув душ і взяв рушник.

Але жінка нікуди не пішла. Вона стояла біля ванної і дивилася на Феннела зеленими, повними страху очима з темними колами під ними.

— Дай мені сорочку... та не стій як той клятий бовван! Він відкинув рушник.

— Що трапилось? Я хочу знати. Лью! Що відбувається?

Феннел відштовхнув Мімі й рушив до кімнати. Прочинив навстіж дверцята шафи, витягнув сорочку, яку відразу ж нап'яв на себе, тоді відшукав штани й нацупив їх. Потім він натягнув чорний светр-водолазку, а також чорну куртку зі шкіряними вставками на ліктях. Рухи його були швидкими й рішучими.

Жінка стояла в дверях і спостерігала.

— Чому ти нічого не кажеш? — її голос вже зривався на крик. — Що відбувається?

Він на хвилю спинився, зиркнув на неї і скривився. Так, вона його влаштовувала, казав Феннел сам до себе, але жоден чоловік при тямі не назвав би її справжньою кралею. А втім, упродовж чотирьох тижнів він мав притулок на цій її миршавій баржі. Зараз, без тонни штукатурки на обличчі, Мімі нагадувала якесь страховисько. Вона була надто гладка. А від її обвислих грудей Феннела

вже просто нудило. Тривога й переляк тільки додавали Мімі віку. Скільки їй років... сорок? Та вона його влаштовувала. Мороні знадобилося чотири тижні, аби відшукати його, але тепер пора давати звідси драпака. За три години чи й менше Феннел навіть не згадає про неї.

— Так, невеликі заморочки, — відказав він. — Нічого страшного. Нема чого хвилюватися. Повертайся у ліжко.

Вона зайшла до кімнати. Баржа трохи хитнулася, коли вітер сколихнув річкові води.

— Чому ти одягаєшся? Що ти...

— Просто стули пельку, гаразд? Я йду.

Мімі змарніла на лиці.

— Ідеш? Чому? Куди ти зібрався?

Чоловік витягнув цигарку з пачки, що лежала на столі. Тепер, після гарячого душу, він почувався добре та впевнено, проте розумів: через Мімі будуть клопоти. У неї дуже розвинений власницький інстинкт. Їй подобалася його брутальна манера кохатися... саме тому вона й тримала його тут. І зараз жінки нелегко буде позбутися.

— Шуруй у ліжко. Ще застудишся, — сказав він, міркуючи: «Та начхати на неї». — Мені треба зателефонувати.

Мімі знала, що Феннел бреше, й міцно вчепилась у його руку.

— Ти не можеш кинути мене! Я робила для тебе все! Ти не можеш піти!

— Ради бога, закрійся! — гарикнув Феннел, відштовхнув жінку вбік та підійшов до телефону. Набираючи номер, він зиркнув на наручний годинник. Час — 3:50. Він чекав і прислухався до рівномірних довгих гудків. Потім у слухавці клацнуло і сонний голос запитав:

— Хто це в біса такий?

— Джейсі? Це Лью.

— А щоб тобі! Я ж спав без задніх ніг!

— Заробиш двадцять фунтів, — повільно й чітко сказав Феннел. — Діставай машину й за двадцять хвилин забери мене біля пабу «Корона» на Кінгз-роуд. За двадцять хвилин, не пізніше.

— Ти здурів? Подивися на годинник! Що за дідько? Нікуди я не поїду. Там же дощ перещить як із відра.

— Двадцять фунтів... за двадцять хвилин, — спокійно повторив Феннел. Він чув у слухавці важке дихання Джейсі та уявляв, як скрипить його жадібний мозок.

— «Корона»?

— Так.

— І на що я підписуюся! Ну гаразд. Я вже одною ногою там.

Феннел поклав слухавку.

— Ти нікуди не підеш! — розпашіле обличчя Мімі вкрилося червоними плямами, а її очі запалахкотіли. — Я не дам тобі піти!

Чоловік не зважав на коханку і, квапливо підійшовши до туалетного столика, висунув шухляду й почав витягувати предмети першої необхідності, які там зберігалися: безпечну бритву, тюбик крему для гоління, що його можна наносити без помазка, зубну щітку, три пачки цигарок «Плеерз» і гребінець. Усі свої пожитки він сховав у кишеню куртки.

Мімі знову вчепилася чоловікові в руку.

— Я ж усе робила для тебе! — зарепетувала вона. — Ти ж зек! Обідранець! Та без мене ти б гігнув із голоду!

Феннел відштовхнув жінку та підійшов до полицки над фальшивим каміном, де стояла електроплита. Дістав великий китайський запарник. Щойно він торкнувся чайника, як жінка кинулася вперед, намагаючись відібрати посудину. Її погляд оскаженів, а довге чорне волосся вкрило обличчя, перетворюючи Мімі на якусь божевільну відьму.

— Прибери лаписька! — крикнула вона.

Злі вогники у вицвілих зелених очах Феннела мали б попередити Мімі, але жінка надто гарячково намагалася завадити йому оволодіти її заощадженнями.

— Не нервуйся, Мімі, — сказав він. — Я мушу взяти ці гроші. Але потім поверну їх тобі... обіцяю.

— Ні!

Скоцюрбивши пальці, вона дряпнула його по обличчю, водночас зачепивши лівою рукою запарник. Феннел відвів голову назад, а тоді люто вдарив жінку в щелепу. Сила удару відкинула її назад. Мімі впала. Її очі закотились, а голова глухо вдарилась об підлогу. Пальці жінки відпустили запарник — той гепнувся і розбився на друзки. Гроші висипались додола.

Феннел відсунув убік гору срібла й підібрав маленький згорток десятифунтових купюр. На непритомну жінку він навіть не глянув. Сховавши гроші в кишеню штанів, він забрав свій кийок і вийшов на палубу. Тридцять днів із Мімі здалися Феннелу крейдяними рисочками на дошці, які він щойно витер.

Періщив лютий дощ, а вітер ще й батожив обличчя. Феннел кілька секунд постояв, розглядаючи набережну, — звивав до темряви. Жодного руху навкруги. «Доведеться ризикнути», — подумав він і помчав по сходнях до берега. Він спустився, заховався в темному закутку й прислухався. І знову не почув нічого тривожного. Стиснувши пальцями кийок, він тихо почав скрадатися вздовж стіни у напрямку далеких сходів, що вели нагору.

Йому каюк, якщо Джейсі спізниться. Спершу переслідувачам доведеться зупинити кровотечу: інакше тип, який дістав поранення в ший, зійде кров'ю — наче недорізане поросся. Тоді вони зателефонують Мороні й повідомлять про невдачу. Мороні хутенько надішле сюди ще чотирьох чи п'ятьох горлорізів. Феннел прикинув, що має десь півгодинки спокою — точно не більше.

Та йому можна було не хвилюватися. Дійшовши до темного пабу «Корона», Феннел побачив, як поруч гальмує пошарпаний «морріс»* Джейсі. Лью перебіг через дорогу, відчинив дверцята машини й заскочив усередину.

— Їдьмо до тебе, Джейсі.

— Зачекай-но, — запротестував той. Вуличний ліхтар освітлював його постаріле щуряче обличчя. — Що взагалі коїться?

Феннел схопив Джейсі за тонке зап'ястя.

— Їдьмо до тебе! — гарикнув утікач.

Джейсі кинув погляд на зловісну складку біля рота пасажира і напівбожевільний вираз обличчя, в якому читалася лють. Старий буркнув, завів «морріса» й увімкнув передачу.

За десять хвилин чоловіки опинилися в маленькій, бідно обставленій кімнаті, освітленій запилюженою, тьмяною лампою, що була ненадійно прикріплена до брудної стелі.

Джейсі поставив на стіл пляшку «Блек-енд-Вайт»** і дві чарки. Налив нерозбавленого віскі й похилитав склянкою в брудних руках, сторожко зиркаючи на Феннела.

Джейсі працював на одного букмекера і часом виконував доручення дрібної шпани, аби трохи підзаробити. Він знав, що Феннел — крутий тип. Вони познайомились у в'язниці «Паркгерст», де відбували терміни: Феннел — за озброєний розбій, Джейсі — за спробу підсунути фальшиві десятишилінгові купюри. Після звільнення вони підтримували зв'язок, і Джейсі лестило, що така птиця, як Феннел, цікавиться ним. Але зараз старий дуже шкодував, що знайомий із Феннелом. По злочинному «радіо» він чув, що Феннел пробазікався, і п'ятеро членів банди Мороні потрапили в пастку копів. Джейсі знав,

* «Morris Motors» — британська автомобілебудівна компанія, що існувала з 1912 до 1952 рр.

** «Black&White» — купажоване шотландське віскі.

що Мороні підписав Феннелу смертний вирок, але був надто жадібним, аби злегковажити нагодою заробити двадцять фунтів.

Феннел витягнув згорток десятифунтових банкнот Мімі. Дістав дві купюри й поклав їх на стіл.

— На тобі поки це, Джейсі, — сказав він, а тоді додав: — Я лишуся тут на кілька днів.

Тхорячі очі Джейсі розширилися. До грошей на столі він навіть не доторкнувся.

— Не можна, щоб ти тут два дні сидів, Лью. Стрёмно. Вони мене на шматки порвуть, якщо дізнаються, що ти тут був.

— Я теж тебе можу на шматки порвати, — м'яко зауважив Феннел. — І я тут.

Джейсі почухав неголене підборіддя. Його очі безцільно блукали кімнатою, доки старигань зважував усі ризики такого становища. Ймовірно, Мороні зараз спить собі в ліжку, а ось Феннел тут. І він може бути так само небезпечним, як і Мороні.

— Ну, тоді давай так... два дні... ні на годинку більше, — вичавив він.

— За два дні мене вже не буде в країні, — відповів Феннел. — Маю роботу. Можливо, й не повернуся.

Він допив віскі та рушив у другу кімнату, до покоцаного дивана, що правив Джейсі за ліжко. Скинув черевики й улігся.

— Ти спатимеш на підлозі. І вимкни те бісове світло.

— Ну та, — гірко гмикнув Джейсі. — Почувайся, мов удома.

Він потягнувся і вимкнув світло.

За тиждень до цього Геррі Едвардс побачив у «Дейлі Телеграф» таке оголошення:

Потрібен досвідчений гелікоптерник для незвичайного тритижневого завдання. Наймовірно висока винагорода. Надсилайте резюме та фотографію. А/с S.1012.

Він перечитав оголошення й замислився. Чоловікові сподобалися два слова: «незвичайне» та «неймовірно». Геррі шукав незвичайну роботу і страшенно потребував неймовірних грошей, тому, нічого не сказавши Тоні, він написав лист, адресований абонентській скриньці S.1012. Розповів про свій попередній досвід роботи, наплівши сім мішків гречаної вовни. Ще додав паспортну фотографію та відправив лист.

Минув уже тиждень, тож Геррі втратив надію на неймовірні гроші й незвичайну роботу. Того холодного, дощового лютого ранку він сидів у маленькій, неприбраній вітальні Тоні з чашкою «Нескафе» і проглядав у «Дейлі Телеграф» каталог вакансій.

Геррі Едвардс був високим, кремезним чоловіком двадцяти дев'яти років. Його вирізняли мужня врода, усмінені карі очі й темно-коричневе волосся, що, відповідно до моди, сягало аж до коміра. Рот Геррі міг розтягнутися в легкій усмішці або ж стиснутися до небезпечної нитки. Загорнувшись у халат і витягнувши босі ноги, чоловік сидів на потовченій канапі Тоні, коли годинник на стіні саме показував 8:45.

Ретельно проглянувши каталог вакансій, він з огидою кинув газету на підлогу. «Зрештою, скоро таки доведеться чимось зайнятися», — казав собі молодик. Рівно сто тридцять фунтів, п'ять шилінгів і сім пенсів відділяли Геррі від миті, коли йому доведеться попросити у Тоні фінансової підтримки. «А на таке, — подумав він без особливої певності, — я б ніколи не пішов».

Геррі зустрівся з Тоні Вайт на кораблі, що курсував через Ла-Манш між Кале і Дувром. На щастя, дівчина була в барі, коли гелікоптерник здійснював посадку під наглядом двох суворих французьких поліціантів. Вони не відходили від Геррі, аж доки судно не рушило. Коли копи зійшли на берег, Геррі життєрадісно кивнув своїм конвоїрам — ті стояли на мокрій від дощу набережній

і спостерігали за відплиттям корабля. Його прощання вони проігнорували з кам'яними виразами на обличчях. Тоді Геррі спустився у бар першого класу, щоб уперше за три роки замовити собі випити.

Тоні сиділа в барі на табуретці. Її спідничка, навіть коротша, ніж міні, ледь прикривала пах. Дівчина сьорбала гіркий вермут «Чінзано» з льодом. Геррі по-молодечому замовив подвійний «Ват 69» і привітався з Тоні. Вона здалася йому дівчиною, з якої чоловіки можуть вітатися, якщо мають шарм, а Геррі точно його мав.

Білявій Тоні було двадцять два роки. Її мініатюрне обличчя прикрашали великі блакитні очі з чорними густими віями, яким би навіть корова позаздрила. Окрім того, вона була дуже, ну дуже розкішною.

Дівчина задумливо й проникливо зиркнула на Геррі. Вона вирішила, що він — найсексуальніший чоловік з усіх, кого вона тільки бачила, і кров у ній зашуміла. Тоні хотіла здобути його, щоб потім віддатися і кохатися з ним так, як ще ніколи за все своє коротке, сповнене чуттєвих насолод життя.

Вона усміхнулася.

Геррі знався на жінках. Він уміло зчитував знаки, тому швидко збагнув, що перед ним — запрошення, яке потрібно прийняти без зайвої делікатності.

У гаманці молодика лежало двісті дев'яносто фунтів: усе, що вдалося отримати від продажу літака незадовго до арешту французькою поліцією. Зараз Геррі сявав упевненістю та готовністю брати бика за роги.

Допивши віскі, молодик усміхнувся й мовив:

— Я хотів би краще познайомитися з тобою. У нас трохи більше години до прибуття. Може, заїдемо в каюту?

Такий прямий підхід Тоні сподобався. Вона хотіла Геррі, а ця пропозиція тільки все спростила. Дівчина розсміялась, а тоді кивнула.

Знайти каюту, опустити штори й замкнутися було нескладно. Та стюарду довелося з дюжину разів гримнути у двері, аби нагадати їм, що корабель уже прибув до Дувра, і якщо вони не поквапляться, то спізняться на потяг, рух якого узгоджений із прибуттям судна.

Умостившись біля Геррі в порожньому купе першого класу, Тоні по дорозі до Лондона розповіла йому, що вона — успішна модель, має багато роботи й двокімнатну квартиру в Челсі, тож якщо він шукає дах над головою... «Ну, любчику, і чому б нам не жити разом?»

Геррі планував якийсь час пожити у дешевенькій кімнаті скромного готелю аж ген на Кромвель-роуд, поки не переосмислить свого становища і не підшукає якогось пристойного заробітку. Тому зараз він і не думав вагатися.

І ось він мешкає з Тоні уже добрих три тижні, розтринькує рештки своїх запасів, але досі не знайшов прибуткової роботи. Тепер, коли жодних перспектив не передбачалося, він починав хвилюватись. Однак Тоні сприймала усе це як звичайний жарт.

— Чому ти так переймаєшся, мій великий чудовий звіре? — запитала вона минулого вечора, стрибнувши йому на коліна і кусьнувши за вухо. — У мене є всі гроші на світі! Краще покохаймося!

Геррі допив уже майже холодну каву, скривився й підійшов до вікна, щоби подивитися на повільний дорожній рух і квапливий потік чоловіків та жінок, які поспішали на роботу, ховаючись під парасольками.

Він почув шум біля вхідних дверей: у скриньку кинули листи.

Щоранку Тоні отримувала безліч листів від непримітних юнаків, які обожнювали її, але Геррі сподівався знайти щось і для себе. Він витягнув зі скриньки п'ятнадцять листів, швидко їх проглянув і знайшов лист, адресований йому. Конверт ручного виготовлення із необрізаним

краєм справляв враження. Геррі розірвав його і витягнув аркуш паперу.

*Готель «Королівські вежі»,
Лондон - W. I.*

*Містере Геррі Едвардс, чи не була б Ваша ласка
зайти за вказаною адресою 11 лютого об 11:30
і запитати містера Армо Шаліка?*

(Щодо оголошення в «Дейлі Телеграф», а/с S.1012)

«Звісно ж», — міркував Геррі. Він обов'язково зайде до містера Армо Шаліка. Таке ім'я й така адреса за версту пахли великими грішми.

Геррі поніс лист до маленької спальні.

Тоні лежала на животі й міцно спала. Її нічна сорочка задерлася, виставляючи напоказ красиві довгі ноги.

Геррі сів на край ліжка й замилювався дівчиною. Вона й справді була неймовірно вродливою. Піднявши руку, молодик різко ляснув красуню по голих сідницях. Дівчина вигнулася, стулила ноги, кліпнула й через плече поглянула на коханого. Він знову ляснув її по сідницях — Тоні квапливо розвернулася й сіла.

— Це згвалтування! — заявила вона. — Де мої трусики?

Геррі знайшов білизну в іншому кутку ліжка й простягнув дівчині. Тоні поглянула на неї і всміхнулася.

— А вона мені потрібна?

— Гадаю, все-таки ні, — хижо посміхнувшись, відповів Геррі. — Я отримав лист. Чи могла б ти ненадовго відірватися від своїх непристойних думок і зосередитись на справі?

Тоні запитально зиркнула на нього:

— Що там у тебе таке?

Він розповів їй про оголошення в «Дейлі Телеграф», про те, що відгукнувся на нього й от тепер отримав відповідь. А тоді простягнув дівчині лист.

— «Королівські вежі»! Найновіший і найкращий готель! А ім'я яке цікаве! Армо Шалік! Від нього так і віє золотом та діамантами, — вона підкинула лист у повітря й обійняла Геррі за шию.

Близько одинадцятої години Геррі вирвався з обіймів Тоні, прийняв душ і вбрався у синій блейзер та темно-сині штани фірми «Дакс». Тоді глянув на своє відображення у дзеркалі.

— Трохи синці під очима, — зауважив він, зав'язуючи краватку. — Але це й не дивно. Я досі маю здоровий, симпатичний і доглянутий вигляд... Як гадаєш, лялечко?

Гола Тоні сиділа у кріслі й сьорбала каву, закохано дивлячись на Геррі.

— Ти маєш чудовий вигляд.

Геррі витягнув її з крісла і взявся пестити. Поцілувавши наостанок, він знову посадив дівчину у крісло та вийшов із квартири.

Рівно об 11:30 він підійшов до адміністратора готелю «Королівські вежі» й запитав містера Армо Шаліка.

Адміністратор вислухав його з притаманним усім адміністраторам виразом обличчя, коли у них ще не склалося ні позитивного, ні негативного враження про відвідувача. Тоді набрав номер, спокійно поговорив і поклав слухавку.

— Десятий поверх, сер. Номер 27.

На десятий поверх Геррі доправив швидкісний ліфт. Ліфтер провів його до 27-го номера і, мабуть, вважаючи відвідувача надто важливим і водночас надто кволим, аби стукати у двері, зробив це сам. Уклонившись, він пішов геть.

Від запаху грошей у Геррі паморочилося в голові.

Він увійшов до маленької вишуканої кімнати, де за столом сиділа жінка, перед якою стояли три телефони, друкарська машинка зі сферичною друкувальною голівкою марки «Ай-Бі-Ем», інтерком і магнітофон.